

СВЪТУЛКА

Хей, свѣтулки, я свѣтнете,
Лампитѣ си запалете:
Тѣмничко е днесъ. Така!
Я кажете ми сега
Тука ли сж вече всички
Ученици, ученички?

— Тукъ сме! Тукъ сме всички!

— Слушайте добре сега! —

Вдигна мечката ржка. —

— Днеска е последенъ день
Отъ учебната година,
Лѣтосъ тука сте безъ менъ.
Азъ ще трѣбва да замина
На високитѣ поляни,
Слнчеви да правя бани,
Че се малко разболѣхъ.

А за най-добъръ успѣхъ,
Чуйте всички за награда
На кого какво се пада:

Първо, всички пушамъ азъ
Да преминатъ въ горенъ класъ.

Катеричката игрива,
Гимнастичка подскоклива,
Получава спортни дрехи
И тазъ кошница орѣхи.

На свѣтулките ни мили
Нови лампи сме купили.

Колкото пѣкъ за щуреца,
Той нали ни е пѣвеца,
Ето книга съ ноти, съ пѣсни,
И цигулчица чудесна.

Ученикътъ Ежко-Бѣжко
Взема тази книга тежка,
Колко иска да чете.

А най-храброто дете
Заю Баю, получава
Пушка за геройска слава.
Хайде сбогомъ до наесень,
Лѣтото минете въ пѣсень!

Шумъ и веселба настана.
„Ура, да живѣй Мецана!“
Крѣската всички животинки,
И голѣми, и мѣнинки.
Блѣската съ лампитѣ свѣтулки
И по новата цигулка
Щурчо заскрибица лудо —
Пѣй за приказъ и за чудо.

Катеричката въ ржка
Съ кошницата — ей така —
Рипна на огроменъ клонъ
И на тозъ високъ балконъ
Си орѣхитѣ заяде.
А пѣкъ, за наука жаденъ,
Ежко-Бѣжко седна важно
На дълбоко се зачете.

— Ами Заю? — ще речете. —
Грабна пушката юнака,
Па накриви си калпака
И тѣй страшенъ стана въ мигъ,
Че замлѣкна всѣки викъ.

— Ха сега, да видя де сте,
Лисо, Вълчо, тукъ елате,
На двубой ви викамъ азъ!

Чуха неговия гласъ
И Кумъ Вълчо, и Лисана,
Но навѣрно, страхъ ги хвана:
Ужъ за бой се появиха,
А следъ мигъ въ гората свиха,

И признатъ бѣ Заю пакъ
За най-храбрия юнакъ.

Въвъ гората миръ настана.
А пѣкъ Вълчо и Лисана
Скриха се кой знай кжде.
Никой вечъ ги не видѣ.

Лжезаръ Станчевъ